

CUỘC ĐỜI CHA PIÔ

PADRE PIO

Tác giả: Dorothy M. Gaudiose
PT. Giuse Trần Văn Nhật lược dịch

THẦY PIÔ V

Những năm nhà tập của Thầy Piô sắp chấm dứt. Nhưng sự khắc khổ của cầu nguyện, của việc đền tội, và ăn chay đã khiến thầy hốc hác. Đôi mắt thầy đen ngòm sâu hoắm trên khuôn mặt xám xịt và đôi má hóp. Bên trong chiếc áo dòng là tấm thân yếu ớt do hậu quả của việc thường xuyên ăn chay. Vào đêm khuya, trong giấc ngủ, người ta có thể nghe thấy tiếng ho của thầy và tiếng rên rỉ vì mệt mỏi.

Trong ngày cha mẹ thầy đến thăm, thầy kiệt sức, đói lả và run lên vì sốt. Hai ông bà nhìn thấy thầy trong căn phòng nhỏ xíu. Mẹ thầy đã khóc khi nhìn thấy con. Ông Orazio nhìn con đăm đăm, không tin ở đôi mắt mình, "Con làm sao vậy?"

Thầy trả lời một cách hăng hái "Con vẫn khỏe, thưa mẹ."

"Nhưng con gầy quá, lại xanh xao nữa. Mẹ biết con đang sốt."

Thầy Piô lắc đầu và cố để trấn tĩnh cha mẹ mình. "Tin con đi. Con khỏe mà. Cha mẹ phải hiểu là con cần phải chứng tỏ lòng đạo đức và sự vâng lời."

Bà Giuseppa gục đầu vào hai bàn tay.

Ông Orazio nói, "Con phải cho thấy ý nghĩa của việc đi tu, và phải lo cho con chứ."

Thầy Piô mỉm cười, "Chúa sẽ lo cho con mà."

Bà Giuseppa nài nỉ. "Mẹ biết Chúa thấy lòng tốt của con, Francis, nhưng làm ơn để cha mẹ đem con về nhà cho đến khi con khỏe lại đã."

Thầy Piô cố an ủi mẹ. Thầy nói đùa, "Con nghĩ mẹ còn đau khổ hơn con nữa chứ."

Nhưng ông bà Orazio không vui thích gì, và càng nhìn đến con, họ càng tin rằng phải đưa con ra khỏi tu viện.

"Điều đó không đơn giản," cha bèn trên cho ông bà biết như thế. "Tôi biết sự lưu tâm của ông bà, nhưng Thầy Piô đã chọn cách hy sinh này, và ông bà phải hiểu rằng thầy sẽ tiếp tục hy sinh như thế này dù ở đây hay ở nhà. Đừng cố dụ dỗ thầy từ bỏ con đường trách nhiệm. Thầy đã gần đến ngày khấn, tôi khuyên ông bà đừng cướp đi giây phút trọng đại đó của thầy. Tôi đảm bảo với ông bà rằng, dù thân xác thầy yếu đuối, nhưng tinh thần thầy thì mạnh mẽ và tốt lành... và thầy rất sung sướng."

Ông bà Orazio đã nguôi ngoai, và Thầy Piô tiếp tục thời kỳ tập viện. Thầy khấn đức khó nghèo, khiết tịnh và vâng lời vào ngày 22 tháng Giêng 1904.

Thầy Piô và mười lăm thầy khác được chuyển sang Tu Viện Capuchin ở Saint Elia gần thành phố Pianisi, nằm cách biệt trong rặng Alpine. Những luồng gió khắc nghiệt thường thổi qua thung lũng vào thành phố, nhưng ở đó núi đồi thật hùng vĩ và phong cảnh thật gợi cảm. Thầy Piô thực sự bị lôi cuốn và thật phấn khởi khi được một mình cô độc trong sự mỹ miều của thiên nhiên.

Tu viện này nhắc nhở đến Cha Raffaele là người sinh trưởng ở Saint Elia và chết ở đó năm 1901 mà ngài nổi tiếng là thánh thiện. Phòng của ngài biến thành nhà nguyện nhỏ, và bức tượng của ngài được dựng giữa một bụi hoa ngay đằng trước tu viện. Các thầy tập được khuyến khích để noi gương thánh nhân và Thầy Piô cũng không thoát khỏi ảnh hưởng của Cha Raffaele.

"Ồ đây thật đẹp," một tập sinh phát biểu như thế trong một ngày mùa đông khi cả bọn được vui chơi trong khu vườn rộng lớn.

"Đúng vậy," Thầy Piô trả lời, "và một chỗ khác xinh đẹp nữa phải đặt chân đến là San Giovanni Rotondo."

"Đúng như vậy," Thầy Clemente đồng ý, "nhưng tu viện Capuchin ở đó đã đóng cửa từ lâu. Tôi ao ước tu viện sẽ mở cửa lại, và nếu được đến đó thì sung sướng biết bao, vì đó là quê của tôi."

Thầy Piô nhìn thẳng vào mắt thầy và khiến mọi người giật mình khi nghe nói, "Tu viện sẽ mở cửa lại, và tôi sẽ là người đến đó."

Và rồi, thật bất ngờ, Thầy Piô nhận được tin là tu viện mà họ đang sống ở Saint Elia cần được sửa chữa. Thầy nói với các bạn, "Tôi rất buồn khi phải xa chỗ xinh đẹp này."

"Tất cả chúng ta đều buồn," một tập sinh phát biểu. "Bạn sẽ đi đâu?"

"San Marco la Catala."

Tu viện này nằm trong một rặng núi miền nam nước Ý--cấm địa của sự nghèo khổ và cô độc.

Cha Benedetto, cha giáo, rất cảm kích Thầy Piô--hay như cha thường gọi "Thầy Piô Dễ Thương". Cha thường nói với những người khác, "Thầy ấy thật hăng say, và giữ luật thật nghiêm ngặt."

Ở đây Thầy Piô bắt đầu viết, một cách sốt sắng lấp đầy trang này sang trang khác. Ngay cả thầy phát triển được một lối viết trau chuốt và hay ho.

Vào tháng Tư 1906 Thầy Piô trở về San Elia để tiếp tục việc học. Thầy có vẻ mạnh khỏe, và điều ấy hiện rõ trên khuôn mặt đầy đặn hơn được ẩn giấu sau hàm râu được cắt tỉa gọn gàng với bộ râu mép kéo dài ra tới khoé miệng. Trên vàng trán, mái tóc màu hạt dẻ sậm được cắt sát vào đầu.

Thầy Piô khẩn lặn sau cùng, lời khẩn trọng thể giữ khó nghèo, khiết tịnh, và vâng lời vào ngày 27 tháng Giêng 1907, dưới sự hướng dẫn của Cha Raffaele ở San Giovanni Rotondo, với sự hiện diện của gia đình tinh thần và nhất là Cha Egidio ở Fragneto và Cha Giustino ở San Giovanni Rotondo.

Sau khi học xong, các thầy được chia làm hai nhóm và học thần học. Một số được gửi đến Vico Garganico còn Thầy Piô lại được gửi đến Serracorpiolo là nơi thầy bắt đầu học thần học căn bản dưới sự chỉ dẫn của Cha Agostino mà sau này ngài là cha giải tội và là bạn tâm giao của thầy.

Một lần nữa, Thầy Piô lại gắn bó với một đời sống nghiêm ngặt trong nhiều giờ học hỏi, cầu nguyện, và ăn chay. Không bao lâu, cơ thể của thầy lại bắt đầu tàn tạ, cơn sốt và ho

lại xuất hiện.

Một trong những vị giám đốc tuyên bố trong cuộc họp rằng, "Tôi nghĩ thầy ấy bị lao phổi."

Một người khác nói thêm, "Không nghi ngờ gì nữa, thầy ấy thật bệnh hoạn và ngày càng yếu dần."

"Tôi thấy không còn sự lựa chọn nào khác hơn là gửi thầy ấy đến vùng có khí hậu tốt lành hơn."

"Tôi nghĩ thầy ấy phải về quê nhà ở Pietrelcina."

Và điều ấy đã được quyết định, Thầy Pio, người thường xuyên đau yếu và hầu như kiệt quệ, cũng không phản đối.